

Silvie Rothkovic: «No tinc vida d'escriptora»

Entrevista a la poeta, autora del llibre de poemes "Pianos i Túnel" que acaba de publicar LaBreu Edicions

Silvie Rothkovic acaba de publicar 'Pianos i túnels' amb LaBreu Edicions Foto: Silvie Rothkovic

"A Rússia hi viu sa gent amb 0 graus, se congelen i s'aguanten?, deia Joan Miquel Oliver. I d'aquesta veritat en surten, com fiblades de gebre, els versos del darrer llibre de Silvie Rothkovic (<http://www.silvierothkovic.com>) (Barcelona, 1981). Des de Rússia, poemes que sobreviuen al fred àrtic i un enfilall precís d'anotacions que commocionen des de la desaparició, des del fred infranquejable, des de la imatge que batega, des de la fotografia que el dietari fa del temps viscut. Concís, obert i gèlid («un lloc on sempre / plou mancat d'esdeveniments anteriors»), la ciutat de Tobolsk de *Pianos i Túnel* (LaBreu Edicions, 2013) és un refugi epifànic, una llar protectora, l'artefacte que cus les vides de Silvie ?la poeta d'inspiració ruso-pictòrica? i de Sílvia ?la professora, músic i amant de l'art del segle XX. Aquest, que és el tercer llibre que publica, s'afegeix a *Helicòpter* (LaBreu Edicions, 2007), *Altres Arbres* (Tria Llibres, 2011) i al seu blog (<http://www.silvierothkovic.com/blog>) i torna a evidenciar coses que no tots els escriptors tenen: una manera d'abraçar, un lloc propi on caminar, un retop singular i intransferible. Un món.

Un món que busseja en tot de referències artístiques, amb les quals Silvie Rothkovic estableix un diàleg gens forçat. "Això de les referències és només un punt de partida, com quan, en altres temps, l'artista mirava per la finestra i veia el paisatge. A *Altres arbres* tot eren referències a l'art contemporani, però a *Pianos i Túnel* hi ha la música que escoltava mentre escrivia els poemes". Però a la Silvie no li interessa explicar la referència, sinó que aquesta sigui un punt de partida que explica alguna cosa. "En el cas de l'art contemporani, hi estableixo una connexió a través d'haver llegit coses sobre el tema". També, d'haver-ne gaudit, com passa amb la música. "A *Pianos i túnels* hi ha la música que escoltava en aquell moment, com ara les quatre últimes peces, de Richard Strauss, uns *lieds* amb lletra que parlen de la mort. Són coses que tinc molt interioritzades i algunes són peces que he arribat a tocar".

La Silvie, quan és la Sílvia, dirigeix una escola de música a l'Alt Penedès, fa de mare i no escriu gaire, tal com confessa. "Per a mi, ara és molt difícil fer coses, no tinc temps. Jo no tinc vida d'escriptora". Va ser l'editorial qui la va esperonar a fer el llibre. "Em van demanar si tenia alguna cosa escrita i vaig començar a repassar llibretes. Tenia moltes coses anotades i vaig sentir com l'obligació de fer el llibre". Després vindria la feina de posar en ordre totes aquelles notes, des de Rússia, des del símbol que li permetés posar distància i establir vincles, a la vegada. "Volia testimoniar un període de la meua vida on tanco un parèntesi". Sis mesos que van del naixement de l'Emma, la seva filla, fins a la mort del seu pare. "Sis mesos on marxo a Tobolsk. Un temps de molt dolor, però també de coses molt boniques".

Música, túnels i una llar on guarir-se

D'aquí, d'aquest temps viscut amb tota la intensitat poètica, neix *Pianos i Túnel*. "Al principi, el títol no agradava a ningú, ni als editors", diu resignada. "Tothom em deia que el canviés, però jo ho veia molt clar". D'una banda, els pianos, "tot allò que et salva"; i, de l'altra, els túnels, "tot allò dolent", una imatge que va venir inspirada gràcies a l'obra d'homenatge a Walter Benjamin que hi ha a Portbou. "Aquell túnel que va a parar al mar em suggeria la imatge de la mort i ho vaig enllaçar amb el meu pare". Però, més enllà de túnels i pianos, els versos del llibre ressonen, amb força, a través d'una llar on viu "algú que intenta guarir-se", una casa gèlida on la veu s'aïlla, on els dies passen amb l'única companyia de la música.

Potser per això mateix, perquè els seus poemes es fan grans en aquest aïllament essencial, en la solitud de la creació i del lector, que a la Silvie Rothkovic no li agrada dir versos en públic. "No m'agraden els recitals, però ara ja m'hi he acostumat. Hi ha poetes per a qui té molt sentit dir allò que escriu en veu alta, però a mi m'agrada llegir els poemes a casa, sobre el paper. Jo busco intimitat, crec que el fet de llegir ha de ser en solitud, passant fred". En aquest sentit, la Silvie confessa tenir certa afinitat amb alguns dels poetes de la seva generació, com és el cas d'Albert Forns, amb qui ha coincidit en el temps i en l'espai en la publicació del seu primer llibre de poemes, *Ultracolors*, també a LaBreu Edicions. "Tenim moltes coses en connexió. Fa pocs dies vam fer el recital junts al MACBA i va ser molt bonic", un recital que va tenir un primer tast a Granollers en la programació del cicle de Versos Lliures. "Amb l'Albert compartim la idea d'agafar referències de fora de la literatura". Una connexió que fa que comparteixin dèries, com ara l'admiració a un Joan Miquel Oliver que ja ho deia, que "a Rússia hi viu sa gent amb 0 graus, se congelen i s'aguanten". O tal com diu Silvie Rothkovic:

*No sé a quants graus estem
el vi es congela*

*primer hauria de saber des d'on escric
des d'aquesta tonalitat en blanc*

*la llana
la guineu
flors petites de lligabosc etrusc*

*i el buit definitivament impossible
de convertir en llibre.*

'Pianos i tunels' és el tercer llibre que publica Silvie Rothkovic Foto: Silvie Rothkovic